

3. Beskrivelse af lovforslagets enkelte elementer

3.1. Bestemmelser om, at told- og skatteforvaltningens afgørelser og andre spørgsmål ikke kan påklages til anden administrativ myndighed - § 1, nr. 3

3.1.1. Den nuværende ordning

Ved lov nr. 427 af 6. juni 2005 blev der oprettet en såkaldt enhedsforvaltning for told- og skatteforvaltningen (SKAT), hvilket bl.a. indebærer, at SKAT indgår i et sædvanligt administrativt hierarki inden for Skatteministeriets område. Der er således et almindeligt over- og underordningsforhold mellem Skatteministeriet (departementet) og SKAT, der bl.a. betyder, at Skatteministeriet har en almindelig tilsynsforpligtelse i forhold til SKAT.

Det forhold, at Skatteministeriet er overordnet myndighed i forhold til SKAT, indebærer endvidere, at SKATs afgørelser – medmindre andet bestemmes ved lov – kan indbringes for Skatteministeriet.

Det er i den forbindelse i skatteforvaltningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, fastsat, at det er udgangspunktet, at Landsskatteretten er rekursinstans for SKATs afgørelser. Det følger endvidere af § 4 i lov om opkrævning og inddrivelse af visse fordringer, at Landsskatteretten også er rekursinstans for de afgørelser om inddrivelse af fordringer m.v., som SKAT træffer som restanceinddrivelsesmyndighed.

I forhold til konkrete sager om skatteansættelse fremgår det endvidere udtrykkeligt af skatteforvaltningslovens § 14, stk. 1, nr. 1, at skatteministeren ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller en vurdering af fast ejendom, herunder om de med sådanne ansættelser forbundne bevillinger eller dispensationer.

Efter den gældende skatteforvaltningslovs § 14, stk. 2, er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte regler om retten til at klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser. Bestemmelsen skal ses i sammenhæng med, at skatteministeren som nævnt ikke kan træffe afgørelse om en ansættelse af skat eller en vurdering af fast ejendom. Bestemmelsen indebærer bl.a., at det administrativt kan bestemmes, at klager over told- og skatteforvaltningens afgørelser om ansættelsesretlige forhold ikke skal kunne indbringes for Skatteministeriet.

Hjemmelen i skatteforvaltningslovens § 14, stk. 2, er benyttet til at udstede tre bekendtgørelser:

- Bekendtgørelse nr. 1029 af 24. oktober 2005 om den kompetente myndighed.
- Bekendtgørelse nr. 1036 af 25. oktober 2005, som ændret ved bekendtgørelse nr. 360 af 24. april 2006,

om klage i personalesager og delegering af udnævnelses- og afskedigelseskompetence.

- Bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen, der ikke kan påklages til Skatteministeriet. Denne bekendtgørelse er nu ophævet, jf. herom nedenfor under 3.1.2.

Det var i § 1, 1. pkt., i bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 fastsat, at told- og skatteforvaltningens stillingtagen til spørgsmål om sagsbehandling ikke kunne påklages til Skatteministeriet. Det fulgte endvidere af bekendtgørelsens § 1, 2. pkt., at told- og skatteforvaltningens afgørelser om aktindsigt i sager om sådanne spørgsmål kunne påklages til Skatteministeriet.

Formålet med den nævnte bestemmelse i § 1, 1. pkt., var bl.a. at afskære, at klager over SKATs behandling af sagsbehandlingsmæssige spørgsmål m.v., som ikke har tilknytning til konkrete sager om skatteansættelse m.v. – og som derfor ikke kan indbringes for Landsskatteretten – kunne indbringes for Skatteministeriet. Som eksempler på sådanne spørgsmål kan nævnes klager over (den generelle) sagsbehandlingstid og tilsidesættelse af god forvaltningsskik, herunder sagsbehandlerens almindelige fremtræden, sprog og omgangstone. En stort set tilsvarende bestemmelse fandtes i § 26, nr. 4, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 520 af 25. juni 2002 om myndighedsinddeling og sagsudlægning. Denne bekendtgørelse blev ophævet med virkning fra den 1. november 2005.

3.1.2. Forslagets baggrund

Ombudsmanden indledte i foråret 2006 en undersøgelse af, hvorvidt den gældende § 14, stk. 2, i skatteforvaltningsloven indeholder fornøden hjemmel til at udstede regler om, at told- og skatteforvaltningens stillingtagen til spørgsmål om sagsbehandling ikke kan påklages til Skatteministeriet.

Ombudsmanden konkluderer i en redegørelse af 11. oktober 2006, at ordlyden i § 14, stk. 2, omfatter klage over told- og skatteforvaltningens afgørelser, men ikke klage over told- og skatteforvaltningens sagsbehandling. Efter ombudsmandens opfattelse er der ikke holdepunkter i lovteksten eller forarbejderne for at fravige det almindelige forvaltningsretlige afgørelsesbegreb.

På den baggrund er det ombudsmandens opfattelse, at der ikke er hjemmel til udstedelse af bekendtgørelse nr. 711 af 26. juni 2006 om afgørelser fra told- og skatteforvaltningen, der ikke kan påklages til Skatteministeriet.

Ombudsmanden har derfor henstillet, at Skatteministeriet ophæver bekendtgørelsen. Ombudsmanden har endvidere henstillet, at der, hvis Skatteministeriet